

Основания и основни доводи

Жалбата е срещу решението на Общия съд от 9 февруари 2017 г. по дело T-16/16, с което Общият съд е разгледал изискванията относно представянето на промишлен дизайн с оглед определянето на дата на подаване що се отнася по-конкретно до заявки за регистрация на промишлен дизайн № 002683615-0001 и 002683615-002 (чаша).

Твърди се, че обжалваното съдебно решение нарушава член 46, параграфи 2 и 3 от Регламент № 6/2002, разгледан във връзка с членове 36 и 38 от същия регламент, доколкото Общият съд е приел, че от духа и целта на тези разпоредби следва, че заявките за регистрация не трябва да се разглеждат като заявки за регистрация на промишлен дизайн на Общността, когато EUIPO счита, че е налице неяснота или двусмислие по отношение на предмета на защита в заявките за регистрация на промишлен дизайн. От важността на датата на подаване за заявителя следвало обаче, че представянето на промишления дизайн не може да бъде подчинено на стриктни изисквания и че с оглед на определянето на датата на подаване по смисъла на член 38 от Регламент № 6/2002, член 36, параграф 1, буква в) изисква единствено физическа годност на представянето на промишления дизайн да бъде възпроизведено.

Противно на приетото от Общия съд, от член 4, параграф 1, буква д) от Регламент № 2245/2002, разгледан във връзка с член 10, параграф 1, буква в) и параграф 2 от този регламент не следвало нещо по-различно. Доколкото от тези разпоредби следвало, че представянето на промишления дизайн трябва да бъде с качество, което да позволява всички подробности от предмета, за който се търси закрила, да се открояват ясно, тези разпоредби се отнасят единствено до физическата годност на представянето да бъде възпроизведено. Това важало особено като се има предвид фактът, че единствен заявителят може да определи предмета на заявката за регистрация, тоест това, за което се иска защитата. Най-сетне, окончателният обхват на защитата на промишлен дизайн се определял единствено и изключително от сезираната с иск за фалшифициране юрисдикция.

Доколкото регистрацията на промишлен дизайн би могла да създаде правна несигурност що се отнася до представянето му, регистрацията може да бъде отказана, но не и определянето на дата на подаване, която е много важна за заявителя, предвид правилата на член 4, буква А от Парижката конвенция относно приоритета, произтичащ от първоначалната молба.

В този контекст, Общият съд пренебрегнал недвусмисления текст на диференцираните правила на член 46, параграфи 2 и 3. Съгласно член 46, параграф 2 от Регламент № 6/2002, само когато нередностите се отнасят до условията, посочени в член 36, параграф 1 от Регламент № 6/2002, дадена заявка не може да се разглежда като заявка за промишлен дизайн на Общността. Все пак, що се отнася до представянето на промишления дизайн, член 36, параграф 1 от посочения регламент изисквал единствено това представяне да бъде годно да бъде възпроизведено. Съгласно член 46, параграф 3 от Регламент № 6/2002, други нередности, по-специално тези, произтичащи от прилагането на Регламент № 2245/2002, могат да доведат единствено до отхвърляне на заявката, след определяне на дата на подаване. Това следвало от препращането в член 46, параграф 3 към член 45, параграф 2, буква а), разгледан във връзка с член 36, параграф 5 от Регламент № 5/2002.

**Преюдициално запитване от Amtsgericht Hamburg (Германия), постъпило на 15 май 2017 г. —
Ramazan Dündar и др./Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG**

(Дело C-253/17)

(2017/C 300/16)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Hamburg

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Ramazan Dündar, Carolin Wenzel, Antonia Genovese, Jan-Maximilian Mügge

Отговорник: Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG

Председателят на Съда на Европейския съюз заличи делото от регистъра на Съда с определение от 20 юни 2017 г.
